

Sygn. akt II CSK 391/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa N. W.
przeciwko M. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Uzasadniając je wskazał, że skarga jest oczywiście zasadna, bowiem narusza art. 45 § 1 i 2 k.r.o. oraz art. 6 k.c. w związku z art. 3 k.c. i art. 278 § 1 k.p.c. Jednocześnie sformułował zagadnienie prawne zawarte w pytaniu: „Czy w przypadku dokonywania rozliczenia nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny (nieruchomość gruntową) przed ustaniem wspólności ustawowej, konieczne jest ustalenie wartości tych nakładów na datę ich dokonania oraz na datę orzekania poprzez powołanie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, czy też możliwe jest orzekanie przez Sąd w odwołaniu do stosunku obligacyjnego nabywcy nieruchomości z ubezpieczycielem oraz wysokości wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania oraz twierdzeń powódki?”.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek

zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi, zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżący uzasadniając wniosek nie wskazuje, jakiego rodzaju uchybień dopuścił się Sąd drugiej instancji, a jedynie czyni wywód prawny na temat możliwych interpretacji przepisu art. 45 k.r.o. oraz spoczywających na stronach obowiązków dowodowych. Tym samym polemizuje jedynie z treścią zaskarżonego orzeczenia starając się podważyć ocenę prawną dokonaną przez Sąd drugiej instancji.

W sprawie nie doszło także do spełnienia przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje za uzasadnione twierdzenie o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wówczas, gdy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt II PK 247/15). Zagadnienie, na które powołuje się skarżący dotyczy sprowadza się do pytania o rodzaj środków dowodowych, a więc z zastosowaniem jakich środków dowodowych sąd powinien ustalić wysokość nakładów podlegających rozliczeniu. Tak wyartykułowana wątpliwość nie może być poczytana za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]

jw